

KÉPMUTATÁS

Borics Tamás élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Krisztus Szeretete Egyház, Budapest, 2018. szeptember 16.

Szeretettel köszöntelek benneteket az Úr Jézus Krisztus szeretetével. Megtiszteltetés, hogy ezen a helyen állhat az ember, hogy az Úr egy ilyen lehetőséget adott, hogy itt szolgálhatok. Előtte hatalmas szolgálók álltak itt.

Amíg szólt a dicséret, felírtam olyanokat, hogy a lábfejekben, az inakban, és az ízületekben akar az Úr munkálkodni. Aki ezzel a dologgal jött ide esetleg, ebből szeretne gyógyulni, akkor készítse a hitét, vagy a helyén már munkálkodik a hite által. Mai nappal egy olyan üzenettel készültem, amelyről nem gondolnám, hogy csak magyar jelenség, de előfordul, és megnyilvánul az életekben. Lehet, hogy észre sem vesszük ezt a dolgot, hogy ott van az életünkben, az is lehet, hogy tudja az ember, hogy ez a jelenség ott van az életében – ez pedig a képmutatás. Megkérlek benneteket, hogy mosolyogjatok kicsit, hogy jó arccal legyetek itt. Jó lesz a vége.

Mielőtt megtudtam, hogy itt fogok szolgálni, már foglalkoztatott ez a téma, a saját gyülekezetemben is szóltam már erről egyszer-kétszer, és itt is elő szeretném hozni. A tűzkonferencián Ben Fitzgerald beszélt arról, hogy ne engedjünk a félelmeknek, hogy ne féljünk az emberektől, mert az sok mindenben meggátol. Akkor jött fel bennem, hogy nekem is egy hasonló témáról kellene szólnom. Mert a képmutatás is egy hasonló megnyilvánulás, mert abban is jelen van, jelen lehet a félelem. A képmutatás egy reakció, válasz a félelemre. Egy mozgatója is lehet a félelem a képmutatásnak. Szeretnék szólni a képmutatásról, mint jelenségről, annak háttéréről, gyökeréről, és persze a megoldásról, vagyis az ebből a helyzetből való kiútról.

A Szentírásban az Úr Jézus a Máté 23 fejezetében beszél a képmutatásról. Ismert rész, a tíz jajnak is szokták mondani. Azt mondja benne, hogy jaj néktek, képmutató írástudók! Egy ismert rész, amikor az Úr Jézus az Izrael akkori vallásos vezetőihez, farizeusokhoz, írástudókhoz szól, és képmutatóknak nevezi őket. Ha csak ezt az egy részt olvasná az ember, akkor azt mondaná, hogy de jó, nem vagyok képmutató, nem vagyok vallásos, nem vagyok írástudó, biztos akkor ez énrám nem vonatkozik! De valamilyen szinten tudjuk, hogy vonatkozik, és szeretném egy Igével alátámasztani, hogyan vonatkozhat ránk. A Galata levélből szeretném az első igeverseket felolvasni. Pál apostolt látjuk, aki szembekerült Péterrel.

Galata 2,11–13.

11. Mikor pedig Péter Antiókhia-ba jött, szemtől szembe ellene állottam, mivel panasz volt rá.

12. Mert mielőtt némelyek odajöttek Jakabtól, a pogányokkal együtt evett; amikor pedig odajöttek, félrevonult és elkülönítette magát, félvén a körümetélkedésből valóktól.

13. És vele képmutatóskodtak a többi zsidók is, úgyhogy Barnabást is elcsábították az ő tettetésükkal.

Ebben a részben azt látjuk, hogy Pál képmutatónak nevezi Pétert, és tudjuk, hogy ez már az Úr Jézus feltámadása után volt, Krisztus már a mennyben volt. Péter hatalmas dolgokat tett Kornélius házában, imádkozott a pogányokért, sok csoda történt a keze által. Az Úr használta őt, mégis azt látjuk, hogy Pál képmutatónak nevezi Pétert. Mi is volt a baj? Több vélemény is van ezzel kapcsolatban. De amire építhetünk, az Pálnak az első fejezetben levő egy mondata, hogy amiket pedig néktek írok, hogy nem hazudok. Azt mondja Pál, hogy ebben az esetben ő nem fog hazudni. Az Ige és Pál is képmutatónak nevezi Pétert, és feddést kapott. Mi volt a probléma? Péter együtt evett a pogányokkal, de a zsidók odajövétele után egy félelem jött rá, elkülönítette magát, és képmutatóskodott. Ezt a jelenséget Pál megdorgálta Péterben, pedig Pál nem mondta neki, hogy miért élsz pogányul, vagy miért fordultál vissza a zsidósághoz? Hanem a benne lévő képmutatás okozott zavart a többiekben. A Krisztus általi szabadságuk

lett veszélyben. Nem az örök életük, hanem az a szabadság, amit megkaptak az újjászületésben. Amit Krisztustól kaptak. Ez a szabadság került veszélybe az által, hogy Péter így viselkedett.

Ha ez megtörténhetett az Úr közeli tanítványával, akkor velünk is megtörténhet. Mi is a képmutatás? A görög nyelvben van egy szó: hipokrita, hipokritész, szerepjátszás, színlelést jelent. Biztos emlékezünk az ókori görögországi színészetben nem öltöztek be a szereplők, hanem egy álarcot tettek maguk elé, és az adott szerepet ezzel az álarcval játszották el, így formálták meg azt a jellemet.

Pár mondatban meghatározom a képmutatást. Egy megtévesztő magatartás, vagy megnyilvánulás, ahol egy személy erkölcsi, esetleg anyagi dolgokért, haszonért más jellemet, más érzelmet színlel. A szívnek az igazi belső valóságát a külső cselekvéssel akarja elrejteni. A szív belső valóságát egy külső cselekvéssel, külső képpel akarja eltakarni. A képmutató az, aki egy hosszú időn át, vagy akár csak egyes élethelyzetekben a valós hite, gondolkodása, értékrendje ellen cselekszik. Amit hisz igazából, azt nem mutatja ki, vagy más képet mutat. A képmutatás egy szerepjátszás, egy színlelés, vagy becsapás. Másat mutat, megtéveszt. De ha igazán őszinte akarok lenni, aki ilyet cselekszik, az inkább önmagát csapja be, saját magát csapja be.

1.) Ahogy a meghatározásnál néztük, esetleges tapasztalatból kijelenthető, hogy egy olyan állapot a képmutatás, amikor az illető azt akarja, hogy többnek lássák, és ebből a képből egy előnyt akar magának kovácsolni. Az első részben egy olyan képet akar magáról mutatni, amiből ő előnyt tud majd magának szerezni.

2.) Valaminek az elfedése, eltakarása, mert félek, hogy valami kiderül rólam. Kiderülnek a gyengeségeim, a hibáim, meglátnak bennem valamit, amit nem szeretnék, hogy meglássák. Ezért egy álarcot, egy képet veszek magam elé. Amikor a képmutatókról, a képmutatásról hallunk, akkor elsősorban nekünk, ahogy kezdtem, a Máté 23. fejezetben lévő farizeusok jutnak az eszünkbe. Innen szeretnék egy-két igeverset megnézni. Átmegyünk utána könnyebb vizekre. Tudjuk, hogy az Úr Jézus a szolgálatában elég sok támadást kapott a farizeusoktól. Bírálták, kritizálták, üldözték, de persze Ő is felfedte az ő titkaikat, az ő rejtett dolgaikat, bűnüket. Olvasunk ilyet:

Máté 6,2–6. 16.

2. Azért mikor alamizsnát osztogatsz, ne kürtöltess magad előtt, ahogy a képmutatók tesznek a zsinagógákban és az utcákon, hogy az emberektől dicséretet nyerjenek. Bizony mondom néktek: elvették jutalmukat.

3. Te pedig, amikor alamizsnát osztogatsz, ne tudja a te bal kezed, mit cselekszik a te jobb kezed;

4. Hogy a te alamizsnád titkon legyen; és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet néked nyilván.

5. És mikor imádkozol, ne légy olyan, mint a képmutatók, akik a gyülekezetben és az utcák szegletein fennállva szeretnek imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony mondom néktek: elvették jutalmukat.

6. Te pedig, amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva, imádkozzál a te Atyádhoz, aki titkon van; és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet néked nyilván.

16. Mikor pedig böjtöltök, ne legyen komor a nézéstek, mint a képmutatóké, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek, hogy ők böjtölnek. Bizony mondom néktek, elvették jutalmukat.

De felolvasom még a 7. fejezet hegyi beszédnek egy részét is. Tudjuk, az Úr Jézus felmegy a hegyre az 5. fejezetben, a 7. végén meg lejön. Itt azt mondja:

Máté 7,3–5.

3. Miért nézed pedig a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre?

4. Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiának: Hadd vessem ki a szálkát a te szemedből; holott ímé, a te szemedben gerenda van?

5. Képmutató, vedd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondold arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfiának szeméből!

Ezek ismert részek, ahol a farizeusok az imádság, böjtölés tekintetében előre tolják magukat, és az Úr Jézus Krisztus, képmutatónak nevezi őket. De van egy erőteljes meghatározás, amit még el fogunk olvasni a Lukács evangéliumban. Mondd azt: Jó az Úr! Szeret engem. Ámen.

Lukács 12,1–2.

1. Ezenközben mikor sokezerből álló sokaság gyűlt egybe, annyira, hogy egymást letapossák, kezdé az Ő tanítványainak mondani: Mindenekelőtt oltalmazzatok meg magatokat a farizeusok kovászatól, mely a képmutatás;

A következő vers összekapcsolja:

2. Mert nincs oly rejtett dolog, mely napfényre ne jönné; és oly titok, mely ki ne tudódnék.

Egy érdekes részt látunk itt. Három evangéliumban is szól az Úr Jézus Krisztus, ugyanezt a történetet előhozva, hogy oltalmazzatok meg magatokat, őrizkedjétek a farizeusok kovászatól. Mi is lehet ez a kovász? Lehet a hitetlenség, lehet a bűn. Tudjuk, hogy mikor az Úr Jézus itt volt, mondhatni a saját evangéliumának az első evangélistája volt. Ő soha nem a bűnökről beszélt, hogy ezt ne tedd meg, hanem lehetőséget adott az embereknek, hogy mi az, ami által kapcsolódhatnak Isten országához. Azt mondja, ha nem születtek újjá, nem láthatjátok meg Isten országát. Vagy azt mondta, hogyha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, semmiképpen nem mehetek be a mennyek országába. Vagy azt, ha van hited, akkor minden lehetséges. Tehát lehetőségeket adott. Nem azt mondta, hogy ezt ne tedd, azt ne tedd.

De itt, ebben az esetben, a Lukács 12,1-2-ben azt mondja, hogy oltalmazzatok meg magatokat, őrizkedjétek a farizeusok kovászatól, mely a képmutatás. Elég hangsúlyosan mondja. Ezek a farizeusok Jézus idejében magukat igaznak mondták. Igaznak gondolták magukat. Van a történet a Lukács evangéliumában: a farizeus és a vámszedő mennek fel imádkozni. Ott is azt mondja az Úr Jézus Krisztus, hogy „magát igaznak gondolván”. Ott is ezt jelenti ki az Úr Jézus Krisztus. De tudjuk, hogy az Úr Jézus Krisztus az igazságát úgy tudja odaadni valakinek, ha az illető bűnös. Annak tudta odaadni. Mert ha igaz valaki, annak már nem tudott igazságot adni. A farizeusokkal ez volt a probléma, hogy magukat igaznak nyilvánították. Igaznak gondolták, jelentették ki. Az Úr Jézus Krisztus az Ő igazságát szerette volna nekik odaadni. János evangéliumban mondja az Úr Jézus Krisztus:

János 9,41.

41. Monda nékik Jézus: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad.

Mert mit tettek ezek a farizeusok? Betartották valamilyen szinten a törvényt, ismerték a parancsolatokat, böjtöltek, tízedet fizettek. De ebből is látjuk, hogy az Istenhez Jézus Krisztus által való kerülésünk nem a rendeletek, törvények, parancsolatok megtartása által van, hanem el kell fogadni azt az igazságot, amit Jézus Krisztus ad az Ő Evangéliuma által. Erről szól az Isten igazsága. Ámen. Jézusnak a tettei, érdemei azok, amik által üdvözülünk, amit el kell fogadnunk, és ebben hiszünk. Ez a képmutatásnak egy olyan része, ahol a jellemünk, cselekedeteink elváltoztatásával előnyt, érdemet tudunk kovácsolni. Látjuk a farizeusokat, elváltoztatták magukat, hogy ebből dicsőséget szerezzenek, és az Úr Jézus keményen megdorgálta őket, képmutatóknak nevezte őket.

De a képmutatásnak van egy másik oldala, egy vetülete. Nehéz így különválasztani a kettőt, de mégis. Itt vagyunk a gyülekezetben, és azt mondjuk, hogy jöttem istentiszteletre. Itt

vagyunk mindannyian. Vannak, akik elvárással jöttek, vannak esetleg, akik megszokásból. A kettő ugyanaz, de mégis van esetleg árnyalatnyi különbség benne. Erről a részről, amit most fogunk megnézni. Itt is egy képet mutatok, szemben az elsővel, ahol egy érdemet, egy jobb pozíciót szerzek az emberek előtt, itt pedig egy védelmi mechanizmusról szeretnék majd szólni. Mikor magam elé álcát teszek, képet teszek, hogy ne lássák az én gyengeségeimet, az én hitetlenségemet, az én erőtlenségemet. Vagyis, arról, hogy el próbálok valamit fedni az életemben, a hitemben. Egy másfajta képpel el próbálok takarni a hitetlenségemet, a gyengeségeimet, a hiányomat, a félelmeimet.

Ez a képmutatás lehet egy félelem is. Félek az emberektől, félek esetleg a pásztoromtól, félek a felekezetemtől, vagy félek a másik hívőtől, vagy félek magamtól. Mit szólnak, hogy én még nem tartok ott, azon a szinten, azon a hitszinten. A másik emberhez viszonyítom magam. Azt szeretném mutatni, hogy én sem vagyok kevesebb, vagy vagyok olyan szinten. A hibáimat, a gyengeségeimet, a születésemtől való hátrányaimat próbálok eltakarni, leplezni, vagy akár Isten előtt játszok szerepet. Mutatok egy más képet, mint a valóság.

Ennek a jelenségnek, hogy eltakarok valamit, lehet két forrása. Itt az idősebb generációval már több mindent megéltünk egy másik rendszerben is. Ez a rendszer arról szól egy adott esetben, hogy kockagondolkodás, kockaházak. Volt egy kép az emberekben. Ez a kép ott van a mentalitásukban, a gondolkodásukban. Behozzuk ide az egyházba, és mikor kapunk egy Igét, kapunk egy dolgot Istentől, és bennünk nincs meg az, hogy – azt akarom ezzel mondani, hogy félek, és ez miatt eltakarom a gyengeségemet, az erőtlenségemet, mert így szocializálódtam, így neveltek, és ezt hozom elő a mondataimban, a szavaimban. Vagy esetleg az egyházban, a közösségben tettek rám egy olyan terhet, törvény alá helyeztek, az Igét rosszul használva, bunkósbotként használták. Egy elvárás volt velem kapcsolatban, hogy miért nem vagy már azon a szinten? Miért nem tartasz már ott? Miért nem fogadtad el esetleg a gyógyulásodat?

Egy példát szeretnék felhozni. 1998-ban már én Németországban dolgoztam, laktam. Akkor még nem volt ilyen nagy jövés-menés a két ország között. De utána is visszakerültem még Németországba. Svájcban is dolgoztam. 2001-ben újjászülettem, és akkor már hazajöttem Németországból. Sanders pásztorától kaptam egy Bibliát. Írt bele egy Igét: Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm. Ugyanúgy visszamentem Németországba, miért engedelmeskednék az Igének? 2004-ben döntöttem úgy, mert az Úr mutatta, hogy hagyjam abba ezt a kijárást. Elhelyezkedtem itt Magyarországon. Ott ilyen ötszázezer Ft-os fizetésem volt húsz évvel ezelőtt. Itt sokkal kevesebért mentem el. Nagyon kevés pénzért, csak hogy itt legyek a közösségben, halljam az Igét, tudjak növekedni. De azóta, hála Istennek, az Úr felemelt, és adott olyan munkahelyet, egy nagyon jó munkahelyet adott. Láttam azt, hogy én valamit félretettem azért, hogy Őt kövessem. Ez nagyon-nagyon fontos. A boldogulásodat nem biztos, hogy minden esetben külföldön tudod megszerezni. Nem biztos, mert itt az én saját példámat felhozva tudom bizonyítani. Itthon voltam, Magyarországon kezdtem el a munkát, és nem olyan sok pénzért, és nem annyira jól ment az életem, és én ezt valamilyen szinten szégyelltem. Nem akartuk mutatni. Mászt akartunk mutatni, hogy mi vagyunk olyan szinten. Egy képet tettem magam elé, mert volt bennem egy félelem. Mi van, ha kiderül, hogy nekem nincs annyi pénzem? Mi van, hogyha kiderül, ha nem tudom megvenni azt a bizonyos dolgot? Nem tudom esetleg a benzint kifizetni. Emiatt egy álarcot tettem fel. Egy képet mutattam, hogy embereknek, saját magamnak, másoknak megfelelek.

Úgy ismerik a híres szolgálot, Joyce Meyert, aki elmondta, hogy férjével nagyon sokszor volt, hogy összevesztek otthon, útközben is veszekedtek, mentek az istentiszteletre, kiabáltak egymással, és mikor bekerültek az istentiszteletre: Áldjon az Úr, Halleluja, dicsőség az Úrnak! Ugye ismerős a kép? Megint egy képet mutattak, hogy valamit eltakarjanak az életükben. De emlékszem egy olyanra is, és nem konkrétan egy személyről beszélek, hanem a jelenségről, mikor jöttünk a kétezres év elején, közepén, fel a konferenciára. Konferenciák

voltak, buszokkal jöttünk fel, és volt egy asszony, és bevett egy gyógyszert, nem tudom miye fájt neki – mutatta másik asszonynak, hogy nem, ezt nem mondhatjuk el! El kellett takarnia azt, hogy ő még esetleg nincs ott azon a szinten, és neki be kell venni a gyógyszert. Tudom, hogy a legjobb orvosság Isten Igéje. Az a legjobb orvosság, ha Isten Igéjét vesszük be. Ha elfogadjuk azt, hogy Jézus Krisztus meghalt értünk a kereszten, és az Ő sebeiben meggyógyultunk. Ez a legeslegjobb orvosság. De mi van, ha az embernek nincs ott a hite? Nincs azon a hitszinten? El kell takarni ezt? Persze ne kürtöltesse, mert az Igét vallja meg az ember. Azt jelentsük ki, amiben hinni szeretnénk. De mi van akkor? Kevesebb az illető? Nem. Bennünk van egy kép arról, hogy mit fognak gondolni, hogyha én még nem tartok ott. Ez a megfelelés arra kényszerít, hogy elváltozzam. Azért, hogy az embereknek a tetszését elnyerjem. Erre mondja Pál a Galata levélben:

Galata 1,10.

10. Mert most embereknek engedek-é, avagy az Istennek? Vagy embereknek igyekezem-é tetszeni? Bizonyára, ha még embereknek igyekezném tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék.

Még egyszer elmondom. Bizonyára, ha még embereknek igyekezném tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék. Pál nem lehetett volna Isten ilyen hatalmas embere, szolgája, ha az embereknek a véleményére, tetszésére adott volna. A képmutatás Isten és az ember, vagy ember és ember között játszódik le. Amikor képmutató vagyok, akkor nem vagyok őszinte. Mert egy képet mutatok, nem magamat. Más képet mutatok, nem a magamét, nem a valóságot. A képmutatás gyengíti, gyengítheti a hitet, és hitetlenséget is hozhat. Más mutatok, mint ami a szívben van, és a kapcsolatokat is gyengítheti. Az egymás közötti kapcsolatokat, mert a képmutatás nem teljes őszinteség. Timótheus levelében Pál apostol írja a levelében Timótheusnak:

2Timótheus 1,5.

5. Eszembe jutván a benned lévő, képmutatás nélkül való hit, amely lakozott először a te nagyanyádban Loisban és anyádban Eunikében; meg vagyok azonban győződve, hogy benned is.

Mit mond itt Pál apostol Timótheusnak? Hogy képmutatás nélkül való hit van benned. Meg vagyok győződve. Ugye, ismerős a hamis és az igazi húszezres története? Ha van hamis húszezres, akkor lennie kell igazi húszezresnek is. Azt mondja Pál neki, hogy képmutatás nélkül való hit van benned. Ha van képmutatás nélkül való hit, akkor lennie kell képmutató hitnek is. Mutatom a hitet, de igazából nem birtoklom a hitet, csak mutatom azt, hogy én hitben szeretnék lenni. A szavaimmal mondhatok sok mindent, a kezem felemelem, de az igazi belső, az itt játszódik le, a szívemben, hogy igazából mit hiszek. Képmutató hit is lehet, mutatok valamit, ami hamis. Ami hamis, az pedig nem Istentől van. Egy hamisítvány Nem azt mondom, hogy a gonosztól van, de emberi dolog. Ha visszamegyünk egy kicsit a teremtés könyvéhez, mikor Isten megteremtette az embert, akkor azt olvassuk:

1Mózes 1,26–27.

26. És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra...

Isten az Ő saját képére és hasonlatosságára teremtette az embert. Az a két szó van itt, hogy kép, és hasonlatosság. A kép a külsőt jelenti meg, a hasonlatosság meg a belső teljes személyiséget. Egy külső, és egy belső képet. Isten azt mondja:

27. Teremté tehát az Isten az embert az Ő képére, Isten képére teremté őt...

Isten és az ember azonosak voltak. Eglényegűek voltak. Az ember előtt nem volt álarc, nem volt semmi kettejük közt. Ugyanolyan képe volt, mint Istennek, de nem volt köztük semmi. Megteremtette Isten az embert. Látjuk azt, amikor az Úr Jézus eljött, Ő maga a testben megjelent Isten, Ő maga Isten Igéje, az ember Isten megjelent. És milyen formában volt itt? Emberi formában. Az Ige beigazolódott, hogy amit Isten mondott, hogy a saját képére teremtette az embert, akkor ez a teljes igazság és valóság. Tehát hasonlít az ember Istenre, mert

Ő teremtette. De a bukáskor, a bűnesetkor történt egy változás, mert az ember elvesztette a halhatatlanságot, és elszakadt az Atyától, a Teremtőtől. Azt látjuk Ádámnál, hogy egyből elrejtőzött, és azt mondta, hogy megfélemlém. Ott is a félelmet látjuk, mint Péternél. Egy álarcot tett maga elé, ugyanúgy, mint Péter. Megfélemllett, és egy képet tett maga elé. A bukás után megváltozott a világ rendszere, az ember elvesztette az Isten-képet, ezért a jellemében előjöttek azok a tulajdonságok, amelyek nem az isteni természet részei: irigység, önzőség, büszkeség, féltékenység, kétszínűség, képmutatás. Ezek előjöttek az emberi természettel. Amikor az Úr Jézus itt járt, akkor az ördögöt a hazugság atyjának nevezte, akiben nincs igazság. Semmi igazság nincs benne – azt mondta az Úr Jézus Krisztus a János 8,44-ben. A következő Igében, a 2Korinthus 11,14-ben ezt mondja Pál:

2Korinthus 11,14.

14. Nem is csoda; hisz maga a sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává.

Mit tesz a sátán? Átváltoztatja magát a világosság angyalává. A világnak a rendszere ilyen, hogy átváltoztatja magát. A világ tele van képmutatással. A világ egy nagy képmutatás. Ha nem tudják, hogy te keresztény vagy, benne vagy a világban, és elkezdesz képmutatóskodni, igazából föl sem tűnik az embereknek, mert azokhoz jöttél, akik képmutatóak. Ki akarom ragadni a kettőt, biztos értitek, hogy miről beszélek. A képmutatásról. A külsőről szól, a láthatókról, a sikerről, a pénzről, a csillogásról szól a világ. Most egy eltorzult korszakban élünk, az emberek mindent megtesznek azért, hogy többnek lássák őket. Vegyük például a Facebookot. Nem azt mondom, hogy rossz dolog, mert ebben az évben én is beregisztráltam. Hanem a lényege ennek az, hogy egy olyan „arckönyv”, vagy képeskönyv, ahová képet teszel fel magadról. Olvastam egy történetet, amelyben azt mondja el egy férfi, hogy bejelentkezett egy társskereső oldalra, és ott látott ott egy hölgyet, aki gyönyörű volt a képen. Elment a találkára, és nem is az a hölgy volt ott, akit a képen látott. Miért? Mert akár már photoshoppal, egy számítógépes képszerkesztővel el lehet változtatni az ember arcát. Egy más képet mutatok, mint ami én vagyok. A világ ilyen, a világ erről szól. A láthatók szerint halad a világ. Ebben a gyors, pénzközpontú világban az emberek azt akarják, azt szeretnék, hogy többnek lássák őket. Ez a világ. De mi, hívők itt élünk ebben a világban ugyan, de nem ebből a világból valók vagyunk. Ámen. Nekünk nem a világi normák szerint kell járnunk, a mi utunk a szeretet útja. A mi utunk a hívők útja. Isten szeretete, az isteni fajta szeretet, amely mindent remél, mindent hisz, mindent eltűr, soha el nem fogy. Ez az isteni fajta szeretetnek az útja.

1János 4,18.

18. A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrelemmel jár; aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben.

Nem lett teljessé a szeretetben. A szeretetben nincs félelem. Ha teljessé lettem a szeretetben, akkor nem fogok attól tartani, hogy meglátnak-e bennem valami rendelleneset. Nem kell, és nem is fogok semmit elrejtetni. Nem arról beszélek, hogy megmutatsz mindent, hogy például hol tartod a pénzedet. Nem arról beszélek, hogy mindent kibeszélsz a világnak, hogy elmondod: Ezzel küzdök testvér, ilyen függőségem van. Nem erről beszélek, hanem arról, hogy esetleg felvállalod magad, ami benned van. Ha kevesebb a hited, akkor felvállalod azt. Ez nem hitelenség, hanem azt jelenti, hogy valamilyen szinten őszinte vagyok, nem vagyok képmutató. Amellett persze megvallod, és kijelented az Igét: Én hiszek abban az ígéletben. Most jelen pillanatban ez van, de azért hiszek az Igében, hogy a helyzetem majd meg fog változni. Nem fogok attól tartani, hogy meglátnak-e bennem valamit. Nem kell, és nem is fogok semmit elrejtetni. Nem teszek magam elé álarcot, egy képet, mert az isteni fajta szeretet védelmet ad. Isten szeretete őszinte. Az Úr Jézus, amikor itt járt – ahogy olvassuk, a Zsidókhöz írt levél első három igeversében sok minden van leírva, majdnem az egész Evangélium benne van –, Isten sokféle módon szólt az atyákhoz, az utolsó időkben szólt a Fia által, aki az Atyának a képmása, a visszatükröződése. Tehát olyan gyönyörű ez az igevers, hogy én, amikor először olvastam, majdnem potyogtak a könnyeim, hogy maga az Úr Jézus az Atya képmása. Ő nem akart ettől

elszakadni, hogy különb legyen, mint az Atya, Ő az Atya képmása akart lenni, a visszatükröződése. Olyan akart lenni, mint az Atya. Az Atyának az ikonja, az Atyának a képmása.

Tudjuk, hogy különbözőek az Atya, a Fiú, és a Szent Szellem, de mégis egyek. Az Úr Jézusnak minden tekintetben az volt a vágya, hogy hasonlítson az Atyára, azt tegye, ami az Atyának kedves. Az Atyának a képmása, Ő maga a szeretet. Maga az Úr Jézus Krisztus minden élethelyzetébe úgy ment bele, hogy nem volt előtte semmi álarc, nem volt előtte semmi kép. Nem volt képmutató. Az Úr Jézus volt a legőszintébb ember itt a földön. Gyönyörűséges, hogy nekünk ilyen Mesterünk van, ilyen Urunk van, és Ő nagyon-nagyon szeret bennünket. Ámen. A szeretet volt az, ami átsegítette minden helyzeten. Azt látjuk, hogy a földi élete végén teljesen kitárlkozott Jézus. Amikor fent volt a kereszten, akkor mezítelen volt minden tekintetben: szellemileg, lelkileg, testileg. Meglátták rajta a vágásokat, meglátták rajta a sebeket, meglátták rajta a hiányosságokat. Meglátták rajta! Volt, aki így kiáltott neki: Szabadítsd meg magad! Egyből támadta az Urat. Nem volt rajta semmi, nem tett maga elé semmi álarcot, vállalta magát, mert Isten szeretete az, ami átsegíti az embert ezeken a helyzeteken. Az agapé szeretet a legmagasabb szeretet.

Az Atya az embert azért teremtette meg, hogy a szeretetét meg tudja osztani valakivel. Mindjárt felolvasok egy részt, és hiszem, hogy ez nagyon tetszeni fog, ahogy kiárad Istennek a szeretete. Valakit keres, akivel meg tudja osztani ezt a szeretetet. Megteremtette az embert, majd azt mondta neki: Adok neked segítőtársat. Legtöbbször a házasságra gondolunk – ez is igaz. De adott neki segítőtársat, hogy ezt a szeretetet ki tudja árasztani. Mert az isteni fajta szeretetnek kell egy másik fél. Ami bennem marad, az nem Istennek a szeretete. Az a szeretet, ha tudok adni. Azért mondta az Úr Jézus, hogy jobb adni, mint kapni. Ezt ki kell árasztani!

Megteremtette az embert, adott neki segítőtársat. Amikor az Úr Jézus eljött, akkor Ő azért jött – a legfontosabb volt, amit parancsolatban mondott –, hogy a szeretetet átadja az embereknek. Új parancsot adok néktek, hogy egymást szeressétek. Egy új szót hoz be. Az a szó, hogy agapé. Ezt a szót hozta az Úr. Megjelentette, bemutatta ezt a szeretetet. Az egyháznak, az eklézsiának továbbra is a szeretet útját adta, hogy szeressék egymást az emberek. A szeretetnek az útját adta a gyülekezetnek, az egyháznak. Az Úr Jézus Krisztus a János 13,34-35-ben egy új szót hoz be, az agapé szót. Kenyon azt írja a könyvében, hogy nem is kellett volna azt a szót lefordítani, hanem úgy kellett volna hagyni, hogy agapé. Mert a magyar nyelvben azt mondom, hogy szeretem a kólát, szeretem Istent, szeretem ezt, szeretem azt. Ugyanazt a szót használok rá. De a görög nyelvben több szót használnak. Nem nyelvészkedni akarok, de úgy gondolom, hogy nagyon érintő lesz. Ötfajta szót használ. Mánia: az a leggyengébb fajta szeretet, tehát, hogy valakit mániákusan szeretek. Erosz-fajta szeretet, filió-fajta szeretet, sztorgé-szeretet, és a legmagasabb az agapé-szeretet, amely addig, amíg az Úr Jézus nem jött el, nem is jelent meg ez az agapé. Szeretném felolvasni, hogy miről szól az erosz-fajta szeretet, amely egy testi szeretet.

Az erosz-fajta szeretet azt fejezi ki, hogy szeretlek, mert szükségem van rád. Amikor valaki elhív egy hölgyet, mondjuk kocsikázni, szükségem van rád. Szükségem van a testedre. Azért szeretlek téged, mert nekem szükségem van belőled valamire. Szeretlek, hogy szeress. Azért szeretlek téged, hogy viszont szeress engem. Szeretlek, mert kapni akarok. Azért szeretlek téged, mert igazából kapni szeretnék tőled valamit. Most nem konkrétan a testiségre kell gondolni, hanem ez lehet lelki dolog, vagy egy hasonló megnyilvánulás. Az erosz-fajta szeretet szerezni vágyik, hogy megszerezzen a másiktól egy érzelmet, egy testet, vagy bármit. Az erosz-fajta szeretet a hiányon alapul. Nekem nincs meg valamim, és meg szeretném szerezni belőled. Szeretném megkapni. Az erosz mindig arra irányul, amit jónak talál. Szétnéz: Na, ott, az, abból jó lenne valami! Az erosz felismeri az értéket abban, amit, vagy akit szeret, és vágyik rá. Az erosz azt mondja, ez a jelszava: Szeretlek, hogy szeress. Ez egy testi szeretet. Sokan a világban ezt a szeretetet élik.

A filió-fajta szeretet azt fejezi ki, hogy szeretlek, mert a társam vagy. Házaspároknál, akár keresztény házaspároknál is. Világban levő házaspároknál. Barátoknál. Szeretlek téged, mert te

is szeretsz. Ha X-ék karácsonyra, vagy menyegzőre adtak ennyi összeget, akkor mi is adjunk nekik annyit. Ha ők kevesebbet adtak volna, akkor mi is kevesebbet adunk. A kölcsönösségen alapul. Szeretlek téged, mert te is szerettél. De ha most már nem szeretsz, akkor most már én sem vagyok olyan kedves hozzád. A kölcsönösségen alapul. Szeretlek, mert szeretsz. A filiószeretet feltételhez kötött, és ez a fajta szeretet múlandó. Elmúlik. Eddig szerettelek, de most már nem szeretlek. Úgy szerettelek, de most már nem szeretlek.

Szeretném felolvasni az agapé szeretet meghatározását. Jézus eljöveteleig ezt a szót nem használták, a János 13,34-35-ben van leírva először. Azért szeretlek, mert szeretlek. Azért szeretlek téged, mert szeretlek. Az agapé szeretet adni akar, és szabad abból, hogy a magából adjon. Az agapé nem csak a jó, hanem a rossz felé is megnyilvánul. Nincsenek feltételei, nem vár el semmit. A forrása önmagában van. A körülményektől függetlenül túlrad önmagán. A forrása önmagában van. Amikor Jézus találkozott a szamáriai asszonnyal, a János 4-ben azt mondja: Amit én adok neked, az örök életre buzgó víz kútfeje lesz benned, állandóan. Istennek a szeretete állandó forrás, és mi erre vagyunk rácsatlakoztatva, mondhatjuk, hogy Istennel össze vagyunk kapcsolva. Az Úrral egyesültünk, egy szellem vagyunk Övele. Össze vagyunk kapcsolva Istennel, és ez a szeretet állandóan jön. Jézus, amikor az Atya szeretetében bízott, akkor nem foglalkozott azzal, hogy mit mondanak, mit gondolnak róla. Erre volt rákapcsolva, és ezért tudta az útját végigfutni, beteljesíteni, mert ebben a szeretetben gyökerezett meg. Nincsenek feltételei, nem vár el semmit. A forrása önmagában van, a körülményektől függetlenül túlrad önmagán. Az agapé szeret, és ezért értéket teremt abban, akit vagy amit szeret. Szeret, és értéket teremt abban.

Mit mondtunk az erosznál? Azt, hogy ez kivesz belőled valamit, mert „nekem kell belőled valami”, a te mosolyod, vagy bármi. Az agapé szeretet azt mondja: Én értéket teremtek benned. Ha valakit szeretek – most nem konkrétan az ölelésre gondolok, hanem isteni fajta szeretettel vagyok az irányában –, az értéket teremt abban, akit szeretek. Az agapé nem függ a körülményektől, mint a filiószeretet. Nem függ a körülményektől, hogy most te szerettél vagy nem szerettél, hanem árad, árad, árad, árad. Belülről fakadó, nem a másik viszont-szeretetétől, viselkedésétől függ. Az agapé soha el nem múlik. Ámen. Egy szeretet-közösségben, az agapé-szeretet közösségben, amelyre el vagyunk hívva, nem kellene attól tartani, hogy meglátják a sebeinket, a sebeimet, a kudarcot, a hibákat, a gyengeségeimet, bukásaimat, a vágásokat, a hegeket, a hitetlenségemet. Nem kellene attól tartani, hogy: Hogyhogy még nincs hited? Megint elbuktál? Nem sikerült még megszabadulnod? Ezért a hívő fél, hogy még nincs ott, még nem tart ott, még nem szabad, nem ütöm meg a mércét. Ezért felveszek egy álarcot, mert félek, és egy más képet mutatok. De lehet, hogy az az illető, aki ebben van benne, még küzd. Vagy a következő évben fog megszabadulni, vagy esetleg még jó ideig eltart neki a dolga, a problémája. De a mi részünk az, hogy támogassuk az isteni fajta szeretettel. Az Atya nem tökéletes hívőket akar, hanem szerető fiakat akar.

Hasonlóan saját magunkban, a személyes életünkben sem szabad megengednünk, hogy a félelem miatt, a másik emberhez való viszonyítás miatt egy képet, egy álarcot tegyünk fel, hogy megfeleljünk, hogy a másik tetszésére legyünk, vagy az Isten tetszésére legyünk. Ő úgy szeret bennünket, ahogy vagyunk. Ismer bennünket, és gyönyörködik bennünk. Ne vegyünk fel maszkot, álarcot, mert az a gyengeség, és nem az őszinteség a jele. Nekünk az Úr ábrázátára kell elválnunk, dicsőségről dicsőségre, az Ő Szelleme által. Szeretletben kell meggyökerezni, és az kell, hogy Krisztus személyisége, tehát a szeretet uralomra jusson bennünk teljes egészében, ez uraljon bennünket.

A Róma 12,9-ben azt mondja Pál apostol, hogy a szeretet képmutatás nélkül való legyen. A szeretet képmutatás nélkül való legyen. Ez fontos igever!

1Péter 2,1.

1. Levetvén azért minden gonoszságot, minden álnokságot, képmutatást, irigykedést, és minden rágalmozást.

Mit mond itt Péter? Levetvén minden gonoszságot, képmutatást. Ez tízegynéhány évvel azután íródott, mikor Pál apostol megírta a Galata levelet, Krisztus után 60 környékén. Az a Péter apostol, aki képmutatóskodott korábban, ő maga írja, hogy: Levetvén a képmutatást. Történt esetleg a jellemében egy változás. Tudjuk, hogy Péter is elég ingadozó volt. Egyszer ilyen volt, másszor olyan volt. Péternek azt mondta az Úr Jézus, hogy: Simon, ami azt jelenti, hogy nádszál. Ilyen volt Péter, és azt mondta, hogy te nem nádszál leszel, hanem petrosz, kis kődarabka leszel. Erős leszel, ezt mondta neki. Ez a Péter, aki esetleg képmutatóskodott, esetleg ekkor is előfordulhatott ilyen vele, de ő maga mondja, hogy: Levetvén minden gonoszságot, minden álnokságot, képmutatást, és minden rágalmazást.

1Péter 1,22.

22. Lelketeket az igazság iránt való engedelmisségben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Szellem által, egymást tiszta szívből buzgón szeressétek;

Ámen. Az üzenetem lényege az volt, hogy a képmutatás, mint jelenség. Nem mondom azt, hogy ez kimondottan a magyarokra jellemző, mindenhol előfordulhat. A képmutatás ott van a világban, de mi nem e világból valók vagyunk. A mi részünk az, hogy ezzel a tiszta, őszinte, isteni fajta szeretettel járjunk együtt. Vannak dolgok, amikben nem szeretnénk, hogy kevesebbnek lássanak bennünket, de ebben az isteni fajta szeretetben meg kell, hogy gyökerezzünk, és az ad nekünk erőt arra, hogy ne arra tekintsünk, hogy én még hol tartok, van-e hitem, nincs hitem, hanem hogy ne legyek e tekintetben képmutató. Tudom, hogy akár a munkahelyen, vagy a családban általában mi, keresztények, kisebbségben vagyunk. Nem mondhatjuk, hogy van egy 30 fős munkahely, és ott mindenki keresztény. Hiszünk, hogy eljön az az időszak, de most talán csak egy vagy két személy van ott, vagy lehet, hogy valaki csak egyedül van ott hívő. Olyankor ő úgy éli meg ezt, hogy ő a kakukktojás, megélheti így is. Lehet, hogy olyankor felvesz egy álarcot. Te hiszel Jézus Krisztusban? Hát nem annyira. Esetleg nem meri vállalni a hitét az ember.

Nekem nagyon tetszik egy rész a Zsidókhoz írt levél 11. fejezetében, ahol a hithősök vannak felsorolva, azt mondja az Ige Noéről, hogy ő hit által, egy Istentől kapott kijelentés által építette meg a bárkát. Utána van egy olyan mondat, hogy hite által kárhoztatta a világot. Mit jelent ez? Azt, hogy Noénak nem volt tetszésére a világ, nem fogadta el a világot. Tehát nekünk is, a mi életünkben „kárhoztatnunk” kell a világot, nem kell elfogadni, ami ott van. Ez egy támadó felállás, ha nem fogadom el, akkor valamilyen szinten merem magamat vállalni, hogy én ki vagyok. Azért vesszük fel a védelmi mechanizmust, mert esetleg félünk attól, hogy mit szólnak, mit gondolnak. Fel kell vállalnunk azt, hogy kik vagyunk Krisztusban. Hívő vagyok! Szeretem Istent. Hála Istennek, olyan országban élünk, ahol nincs keresztényüldözés. De láttuk a Tűzkonferencián is, hogy milyen veszélyek közepette ért egyik helyről a másokra a missziós csapat. Ezt szerettem volna elmondani ma. Hiszem, hogy jó dolgokat tudtam megosztani veletek. Legyetek továbbra is áldottak!

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.